

— Чакаме Евфориона, казахъ азъ, съ трепещъ гласъ, цѣлъ засраменъ, още съ вѣнецътъ на статуйката въ ржка.

— Добрѣ, но какво държишъ въ ржката си, ти приятелю?

Безъ да продумамъ, азъ му подадохъ вѣнеца.

Той го зе и като се начумери страшно, рече:

— Та това е вѣнеца отъ моя Посейдонъ! Какъ можяхте да го земете отъ статуята?

Азъ изгледахъ Менекрата, като мислѣхъ, че той ще каже истината, ала милостъта му се омълча.

— Не е позволено да барате прѣдметитѣ, каза Евфорионова баща строго, и тури върху главата на статуйката вѣнчето.

— Ти сега идешъ въ градъ, може да не знаешъ тѣзи работи, но запомни: за напрѣдъ никога да не пипашъ чуждо нѣщо. Това, що е изработила Фидиевата ржка, никоя друга ржка не може да се допира до него. Доброто и възпитаното момче никога не трѣбва да пипа прѣдметитѣ въ чужда кжца . . .

Азъ страшно треперѣхъ отъ срамъ и ядъ. Срамъ ме бѣше, че вѣнецътъ се намѣри въ моитѣ ржцѣ, а ядъ ме бѣ, че моя другарь се омълча, та азъ излѣзохъ виновния.

Евфорионъ се върна. Баща му кимна да ни изведе вънъ и ние си излѣзохме напълно посрамени.

Тогава страшно ми се развърза езика:

— Нехранимайко! Страхливецо! Злосторнико! като направи пакостъта, защо не каза на човѣка, ами остави мене да се срамя, ха? Такъвъ ли си ти другарь?

— Ехе, станало чудо! Я си мълчи тамъ!

— Иде ми да те хвана, че да те одуша съ ржцѣтъ си, негоднико, недни. Защо ме посрами бе? —